

— Я го повикай! — каза фелдшерътъ. — Повикай го!

Рангелъ излѣзе малко напредъ и и извика:

— Ей, приятелю! Ела насамъ ей! Ела тука, ела!

Човѣкътъ разбра, че го викатъ, дори се пообърна, но не стана и не спрѣ да свири. Чакъ следъ малко флейтата изписка, човѣкътъ взе патерицитѣ си и закуца къмъ кръчмата. Фелдшерътъ, Рангелъ и Филипъ се дръпнаха навжтре.

Куцията влѣзе въ кръчмата, спрѣ се до вратата и се усмихна съ цѣлото си лице.

— Добъръ ви день, добри хора, — каза той. — Православни християни, Господъ да ви помага! Вий ли ме викате? Азъ поседнахъ тамъ на кирпичитѣ, — той се обърна и погледна навънъ, все тъй усмихнатъ. — Хубаво време даде дѣдо Господъ, да расте житото, да се налѣе... Че да има като за насъ сиромаси. Вий ли ме викате? Искате да ви посвиря ли? Ако искате, да ви посвиря... Може...

Фелдшерътъ го изглеждаше отъ глава до пети. Бѣше дребничекъ, сухъ, черенъ, съ влажни свѣтли очи. Не бѣше бръснатъ, изподъ скжсаната му шапка се подаваше черна чорлава коса, дрехитѣ му не бѣха дрехи, а дрипи. Лѣвиятъ му кракъ, сгънатъ на колѣното, бѣше сложенъ на тежка патерица. Още една, поллека патерица, носѣше и отъ другата си страна.